

MESTO RAB.

NOVELA.

Spisal Narte Velikonja.

Sedeli so okoli ognja, stali ob stenah, čepeli ob kotlu na tleh, kadili in zabavljali, kleli in smejali so se.

Trinajst jih je bilo vseh; prišli so skupaj iz trinajstih vetrov, le nekaj jih je družilo: prišli so skupaj vsi eno in isto uro, napravili skupaj eno in isto barako in grelji se ob istem ognju, ob istem kotlu. Večer je bil. Obrazi so čudno pili bakreno barvo v svitu, med brade se je vpletala svetloba, krvave lise so jim bežale zdaj tu, zdaj tam čez lice, ko so razčesnili svoje močne zobe, oči so jim zabliskale ob smehu. Razdrapan smeh se je lovil po baraki in polpijan dovtip.

Tako so sedeli, stali okoli ognja in se smejali. Pravzaprav se jih je smejalo samo dvanajst, trinajsti je grebel v kotu, premetaval svojo skrinjo in klel. To je bila njegova navada vsak večer in vsako jutro, zato se pa tudi ni nihče zmenil zanj. Pa čemu bi se delavec, ki dela na cesti, moral zanimati za vsako kletev in vsako grobstvo? —

Trinajsti je pa le iskal, premetaval in robantil; metal cunje v kot, iskal po žepih, iskal pod stropom, za deskami, slednjič udaril z roko ob tram in zaničljivo siknil.

»Tatovi!«

Tistikrat je zadušil smeh, da je v grlih zajokalo, čez čela so planile črte in roke so občutile v dlani krampe, kakor bi hotele udariti po kriku in očitaniu.

Nastal je hipen molk, plamen se je zalizal v zubelj in iz grla je tu kliknila zamolkla beseda, tam polzlog, misel je iskala naglo in najkrajšo pot možgan do ust, a je zastala v grlu. Prej bi roka udarila, kakor bi se zavela misel. Polovica je ponovila: »Tatovi?« — drugi so lovili misel z očmi, z rokami, iskale so jo vse mišice.

Samo za hip, a ta hip je vsakemu trajal dalje kakor dan. Ko se je pa pogled zavedel, so se obrnili obrazi v kot, vse je v drugem hipu zaživel, dvanajst pogledov je iskalo trinajstega.

Koroninec je držal v roki prerezan in odrezan žep, ki se je smejal v ognju, molel ga je od sebe in tiščal krčevito pest.

Pogled je misel osvobodil, planili so kvišku in Zogar je napravil korak dalje.

»Vrag, pa ne tatovi! — Zapil si ga!«

»Zaigral si!« —

»Izgubil si!« —

»Kdaj je bil med nami tat? Leto dni smo že skupaj in kje je bil pa do sedaj?« —

»Če ni bil, je pa zdaj; meni manjka, pa je! Žep je prerezan, odrezan; denarja ni!« —

»Saj ga sploh nikdar nisi imel!«

Tako se je razvnelo po baraki, kričali so drug drugemu v uho. Dva sta si trdila isto z istimi besedami in se kregala.

»Pri Taljanu si zapil!«

»Lah ti ga je res odnesel!«